

† VARSANUFIE

EDUCAȚIA, RUGĂCIUNEA ȘI FILANTROPIA, REPERE ÎN MISIUNEA BISERICII ȘI ARMATEI

† VARSANUFIE

Arhiepiscopul Râmnicului

Este propriu fiecărei instituții să-și cunoască și să-și împlinească misiunea la care este chemată. Lucrarea și misiunea Bisericii descoperă lumina Evangheliei și prezența Mântuitorului Hristos în sufletele celor ce cred în El, întrucât omul este chemat să facă prezentă în viața sa lucrarea harului dumnezeiesc care i se împărtășește la Botez.

Chemarea omului se împlinește în comuniune cu cei care, conștiinți fiind de darurile primite de la Dumnezeu, își desfășoară misiunea încredințată în ascultare și responsabilitate, manifestând dragoste jertfelnică față de aproapele. Desigur, toate acestea pot fi împlinite într-un anumit spațiu și timp pe care Dumnezeu ni le dăruiește ca răgaz al mântuirii noastre. De aceea, putem mărturisi că țara noastră este un spațiu în care credința creștină a imprimat pentru totdeauna valori precum statornicia și fidelitatea, inspirând o amplă activitate culturală, educațională și filantropică.

Aceste valori au fost apărate și transmise de generații, lucrare în care Bisericii i s-au alăturat voievozii și domnitorii împreună cu tot poporul, afirmând pe câmpurile de luptă și pe căi diplomatice independența și unitatea statului, integritatea teritorială a țării și democrația.

Apărarea acestor valori face parte și din misiunea actuală a Armatei care a rămas alături de Biserică, pentru că mănăstirile românești au fost întotdeauna spații înmiresmate de rugăciune, școli ale culturii și educației, locuri primitoare pentru cei osteniți de drum și de neazuri.

Cultura, educația și filantropia Bisericii au fost sprijinite de-a lungul timpului de către binecredințoșii domni. Ei au devenit modele de slujire a neamului pentru militarii români dintre care Generalul Paul Teodorescu se distinge cu aleasă onoare.

Revista Misiunea prilejuește redescoperirea din cronici, din arhive mănăstirești și militare, a unor fapte de vitejie ale eroilor ce au vegheat la păstrarea libertății și demnității poporului român. Alături de biografiile unor militari care, în diferite responsabilități și misiuni, s-au dovedit a fi hotărâtori pentru soarta țării, autorii studiilor fac cunoscute experiențe inedite din activitatea misionar-filantropică a ierarhilor și preoților care, în condiții nu tocmai ușoare, ofereau vieții o valoare eternă. Descoperim, nu de puține ori, o conlucrare între reprezentanții Armatei, posesori ai unor excepționale culturi militare, și slujitorii Bisericii, ancorați în nădejde pe temeiul Sfintei Scripturi și scrierile Sfinților Părinți. În felul acesta, Biserica era mereu vie prin membrii Săi și relevantă prin faptele sale pentru oameni.

Anul 2020 a adus numeroase provocări cărora poporul român a trebuit să le facă față. Întreaga existență

se desfășoară între limitele ce presupun respectarea disciplinei impuse de autoritățile de stat și „strigătul” neîntrerupt al credincioșilor de a rămâne aproape de slujbele săvârșite în biserici, aducătoare de pace și liniște sufletească. Astfel, educația pentru disciplină a întâlnit educația catehetică a credincioșilor care au transformat propriile locuințe în locuri de rugăciune, aplecându-se și către suferința aproapelui, ca o mărturisire permanentă de credință.

Dumnezeu nu este autorul răului în lume. Acesta a apărut în urma neascultării și nerespectării poruncilor Sale încă din ziua viețuirii omului pe pământ. De aceea, Dumnezeu nu rânduiește în viața omului ceva care să îl vatăme însă, uneori, îngăduie pentru îndreptarea acestuia să treacă prin încercări. A îngăduit această molimă asupra noastră, pentru ca, în chip pedagogic, să ne retragem din vârtoarea acestei lumi în casele noastre și acolo, împreună, să ne deschidem tot mai mult prin rugăciune către El, găsind doar în Acesta scăparea noastră, așa cum mărturisim în rugăciunea Sfântului Ioanichie cel Mare: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt”.

În acest context, educația creștină propune redescoperirea valorii eterne a persoanei umane, pentru că taina întâlnirii și comuniunii noastre personale și comunitare cu Dumnezeu este Sfânta Euharistie. În stare de comuniune trebuie să rămânem și cu aproapele nostru, împlinind un act absolut esențial: să ne rugăm unii pentru alții.

Înțelegem, așadar, că a fi în Hristos înseamnă a fi asemenea Lui, înseamnă a ne împropia însăși mișcarea vieții Lui.